

OBL'ATENEU

MAGAZÍN

NÚM. 9
OCTUBRE 2022
2 €

ENTREVISTA

Maria Gol

Una mirada al passat

**Les tres
xemeneies**

El seu futur i el
parc litoral del Besòs

**Societat Coral
La Badalonense**

160 anys
fent ciutat

**Orfeó o
ateneu?**

La vocació d'un
ateneu

Sumari

En parlem

Orfeó o ateneu? 3

El dossier

Ermites a Badalona 5

In Ateneu

Iniciació Musical 6

Off Ateneu

**Societat Coral La
Badalonense 8**

Entrevista a

Maria Gol i Terradelles 10

L'article

**El futur de les tres
xemenies 16**

Hi ha opcions

L'economia del Bé Comú 18

Sabies que...

**Jornades de germanor de
l'OB 21**

La finestra

d'en Caram 24

Sóc canalla

**Entrevistem al
Pol García Pascual 25**

Descobrim

Plaça de la Constitució 26

El racó del llibre

**Quan el present ens
desorienta 27**

Breus 29

Agenda 30

OBL'ATENEU
MAGAZÍN

és una producció de

Editorial

Hem passat les vacances i hem deixat enrere la vertiginosa programació d'actes del centenari que amb motiu de la pandèmia s'ha allargat més d'un any i mig. Ara és hora de tornar a "la normalitat", un mot que no és el més adient en aquests temps, ja que les notícies de pujades dels preus de l'energia i aliments com a conseqüència indirecta de la guerra d'Ucraïna i la conflictivitat política i social, ens estan afectant de manera directa en la nostra estabilitat emocional.

Dins d'aquesta situació un cert estranya, engegarem el nou curs amb totes les activitats al complet, amb la intenció de tornar a crear-ne de noves, aollint residències escèniques per facilitar espais de creació a noves iniciatives artístiques i ampliant la nostra col·laboració social amb associacions com Badalona Serveis Assistencials Salut Mental, Badalona Capaç, Salut Mental del Barcelonès Nord i el Centre d'Higiene i Salut Mental de Badalona per tal de donar el màxim profit a tots els espais que ens queden disponibles en horari matinal a fi que aquestes associacions puguin normalitzar la seva activitat fora dels espais habituals on treballen.

En aquests moments on l'estabilitat emocional es pot debilitar és imprescindible que siguem capaços d'oferir activitats culturals que generin la possibilitat de reforçar els lligams directes entre les persones, tot creant una xarxa de sinèrgies i complicitats que siguin refugi per a les persones més sensibles. Per tot plegat hi ha un mot que defineix totes aquestes intencions: l'Associacionisme, que és una de les bases que persegueix la nostra Entitat des dels seus orígens.

En un món telemàtic on sabem de tot i tenim mil contactes virtuals és necessari que redirigim els nostres esforços a trobar llocs on sigui possible la relació personal compartint desitjos, projectes, emocions, i on el voluntarisme és la principal directriu, i generar així un àmbit de relacions que es converteixin en el millor remei preventiu de les malalties mentals que tan acusadament estem patint dins d'aquesta societat de valors materials que ens porta a l'aïllament de les persones.

Per tant, si creieu en aquestes idees, animeu a amics i familiars a que coneguin la xarxa d'entitats que treballem amb aquestes finalitats a la ciutat, doncs potser igual com us han enriquit en el vostre dia a dia, també els pugui ser una bona manera de trobar un nou marc de relacions que els ajudin a tenir major fortalesa emocional davant l'actual situació que estem vivint.

Equip de redacció

Consell de redacció Irene Jiménez, Ricard Abellán i Albert Forcadell

Revisió Lingüística Núria Perera

Redactors Ricard Abellán, Jordi Albaladejo, Ezequiel Barrios, Gemma Blat, Xavier Figuerola, Laura Font, Jordi Font-Agustí, Abraham Giraldeés, Albert López, i Gerard Remendo

Disseny i maquetació Equip de Comunicació a partir d'un disseny original de Miquel Rof

Orfeó o ateneu?

Tot llegint i remirant la magnífica revista que actualment publica l'Orfeó Badaloní, m'adono gratament que aquesta vella i bonica entitat sembla ser que també té vocació de ser un ateneu, a més a més d'un orfeó.

Ho trobo molt lícit i molt interessant, i això em porta a buscar els significats etimològics que tenen aquestes dues paraules.

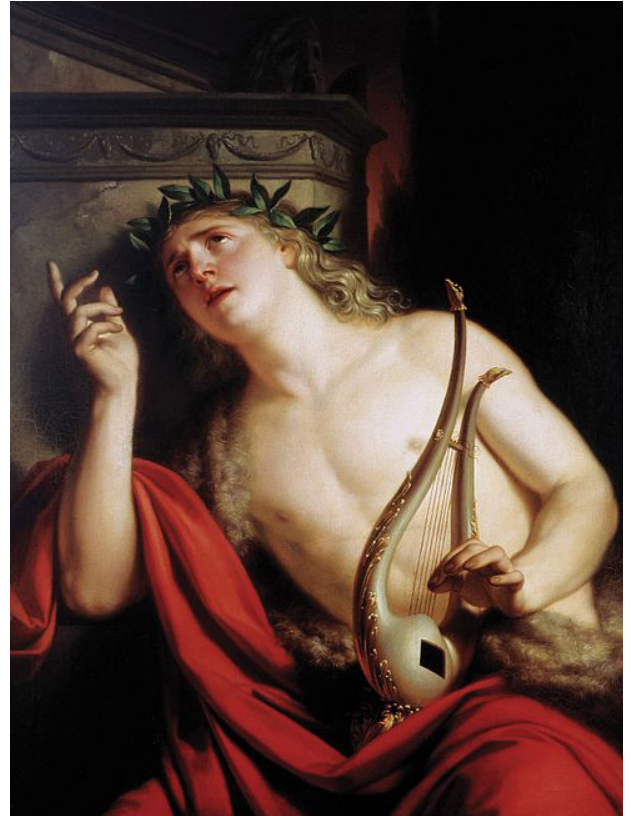
I donat que els temps canvien a tanta velocitat, tant en un cas com en l'altre, em pregunto fins a quin punt a les noves generacions no els ve una mica de nou que una entitat es digui **orfeó** o es declari com a **ateneu**.

La veritat, però, és que aquestes dues paraules poden donar molt de si, ja que provenen de la mitologia i fan referència a aquests déus grecs i romans que encara tenen tant a dir-nos i amb els quals es molt fàcil identificar-s'hi, per poc que se les conegui.

Doncs, resulta que Orfeó ve d'*Orphéon* (en una accepció francesa), que a la vegada prové del grec *Orpheus* o Orfeu, aquest déu que era fill d'Apolo, el déu de les arts i de les fletxes, i de Calíope, la musa de la poesia èpica i la retòrica. Es veu que el déu Orfeu tocava la lira i delectava a tothom amb els seus parlaments i fins i tot amansava les feres i els humans més agressius. Es per això que també es parla que amb la música i la paraula podem fer relaxar a l'auditori més amatent.

Ateneu, per la seva banda, ve d'*Athenaeum*, o temple de Atenea, aquesta deessa de la intel·ligència que va sortir directament del cap de Zeus i que era tota una guerrera. Atenea destacava per representar la funció social de la cultura i de les arts i per buscar la justícia. No és estrany, doncs, que molts ateneus s'hagin edificat en ares d'aquests importants valors i siguin gairebé un estendard de les propostes humanes més atractives i solidàries. Del que es tracta, si parlem d'ateneus, és d'apropar el món de la cultura a la gent que hi està interessada.

Ja tenim, doncs, la casa començada i a sobre les parets i la teulada ja hi són posades, des de fa molts anys. I, així, aquest edifici que és l'Orfeó Badaloní, ens parlarà d'aquest aixopluc i d'aquest resguard que ha donat a tantes i tantes persones del món cultural i associatiu que, en un principi, es van començar a reunir per cantar plegats, a capella, sense cap instrument. Crec

El lament d'Orfeu, del pintor neoclàssic Francesco Caucig.

La deessa Atenea, al capdavant del Parlament de Viena.

molt convençudament que cantar és una de les millors coses que tenim a l'abast i que cantant es transformen les energies negatives en positives. Es veu, però, que un orfeó no és el mateix que una coral i és que un orfeó és sempre més imponent.

Seguint aquests paràmetres, m'agrada dir que una entitat que es constitueix a partir de la unió de cinc músics i que neix amb un munt de bones finalitats, mereix el beneplàcit dels seus conciutadans. I si actualment, l'Orfeó Badaloní també vol ser un ateneu, millor que

millor, perquè així, a més de cantar ajudarà a la comunitat a esplaïar-se i a organitzar-se. Moltes gràcies, a totes i tots els que heu fet possible aquesta realitat que fa més de 100 anys que dura i que ha de continuar en la bretxa, perquè, afortunadament, l'Orfeó Badaloní està en bones mans.

Gemma Blat

NOVELTY
TOLDOS DE CALIDAD

Pressupostos GRATIS

**TENDALS
MOTORITZACIONS
AUTOMATISMES**

 **TOLDOS
ZABALLOS**

Tel. 93 399 01 00

Bruch, 58, botiga
(a 30m. Mercat Fondo)
Santa Coloma de Gramenet

Baldomer Solà, 63 local
08912 Badalona

www.toldoszaballos.com

Assessoria X. PITARQUE

MORENO QUESADA Advocats

Rda. Sant Antoni de Llefià, 38
08913 BADALONA
Tel. 93 460 03 04
Fax. 93 460 08 02
e-mail. xp@xp-mq.com
www.xp-mq.com

FISCAL
COMPTABLE-MERCANTIL
FINANCERA
LABORAL
ASSEGURANCES
IMMOBLES

DRET SUCCESSORI
DRET DE CIRCULACIÓ
DRET DE FAMÍLIA
DRET CIVIL
DRET LABORAL
DRET PENAL

Rda. Sant Antoni de Llefià, 52
08913 BADALONA
Tel. 93 460 72 36
Fax. 93 460 93 55
e-mail. mq@xp-mq.com
www.xp-mq.com

Ermites a Badalona

Santuaris de Sant Jeroni

Ermita de Sant Onofre, ubicada a l'entorn natural de la Serralada de Marina, a Badalona.

El passat mes d'abril es va inaugurar en l'Espai Tolrà l'exposició "Ermites a Badalona. Santuaris de Sant Jeroni". Aquesta exposició va ser produïda en el marc de la Festa Medieval de Badalona que cada any organitza l'Associació Festa Medieval Sant Jordi.

Aquesta iniciativa neix de la necessitat de donar a conèixer a la ciutadania de Badalona una peça oblidada de la seva història, les tres ermites de la Vall de Betlem: Sant Onofre, Sant Climent i Sant Crist (coneguda com la Miranda). Aquest tres temples, de períodes constructius diferents, van tenir un lligam especial amb el monestir de Sant Jeroni de la Murtra i posteriorment amb la ciutat, de manera que la Miranda i Sant Onofre van ser els miradors i berenadors preferits pels badalonins fins gairebé els nostres dies.

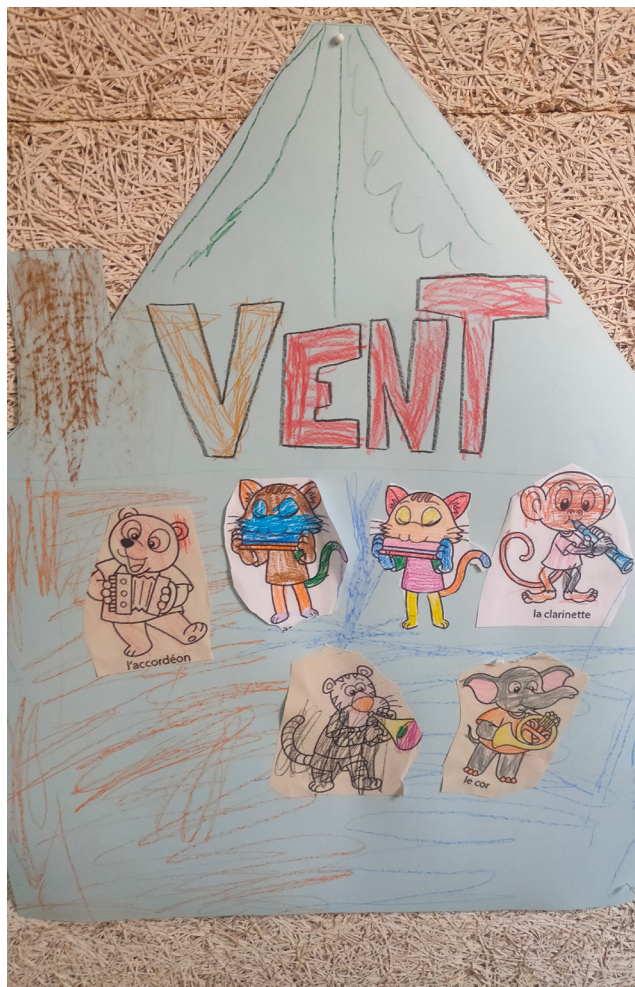
La desamortització dels béns eclesiàstics a principis del segle XIX comportà l'abandonament d'aquests edificis que s'anaren degradant amb

el pas del temps. La falta de manteniment, els estralls de la Guerra Civil i les bretolades de les dècades següents deixaren les ermites en un estat lamentable. Per sort, el vincle de les ermites amb els badalonins es va mantenir, de manera que el 1957, a iniciativa del Centre Excursionista de Badalona, es va restaurar l'ermita de Sant Onofre. Anys més tard, en la dècada dels 80, el Centre Excursionista també va refer l'ermita de Sant Climent.

Les traves burocràtiques i la propietat privada de les ermites van frenar les següents iniciatives ciutadanes. En els anys posteriors, el procés de degradació ha continuat afectant aquests tres santuaris i és per aquest motiu que el 2017 va néixer **Ermites de Badalona**, una iniciativa que busca la difusió i preservació mitjançant l'organització de visites guiades i col·laborant en la difusió de la història d'aquests singulars edificis que esguarden la ciutat de Badalona des de la Vall de Betlem.

Abraham Giralvés

Iniciació Musical

Un dels objectius d'aquesta activitat és aprendre a quina família pertany cada instrument musical.

L' activitat d'Iniciació Musical que oferim a l'Orfeó Badaloní va dirigida a tots aquells infants d'entre 4 i 6 anys que vulguin començar a conèixer el món de la música.

A través de molts recursos diferents fem una iniciació, tal i com diu el nom, als diversos àmbits que engloba la música. Les classes que oferim són molt dinàmiques i creatives, sempre intentem afavorir el moviment i els jocs, ja siguin a nivell individual o grupal. La classe es converteix en un espai d'aprenentatge mentre juguem i ens ho passem bé amb els companys. Dins del món musical, podem trobar moltes branques diverses i nosaltres treballarem la majoria d'elles. Algunes són més senzilles i en altres hi haurem de dedicar més esforç i aprofundir, però sempre ho farem de forma atractiva per als infants intentant que no es converteixi en una classe teòrica i avorrida.

Els objectius d'aquesta activitat són senzills. Primer de tot apropar la música als més petits de casa i aconseguir desenvolupar un gust i una sensibilitat cap a ella. Passar una bona estona mentre aprenem amb els companys també és un objectiu important, ja que volem que aquesta activitat es converteixi en un espai creatiu i alegre. Per descomptat, aconseguir que aprenguin i entenguin el «temari» que treballam a classe serà una part important. Aprendre a distingir els diferents instruments musicals que hi ha, saber a quina família pertanyen, conèixer les notes musicals, l'escala de do, els ritmes i figures musicals i fins i

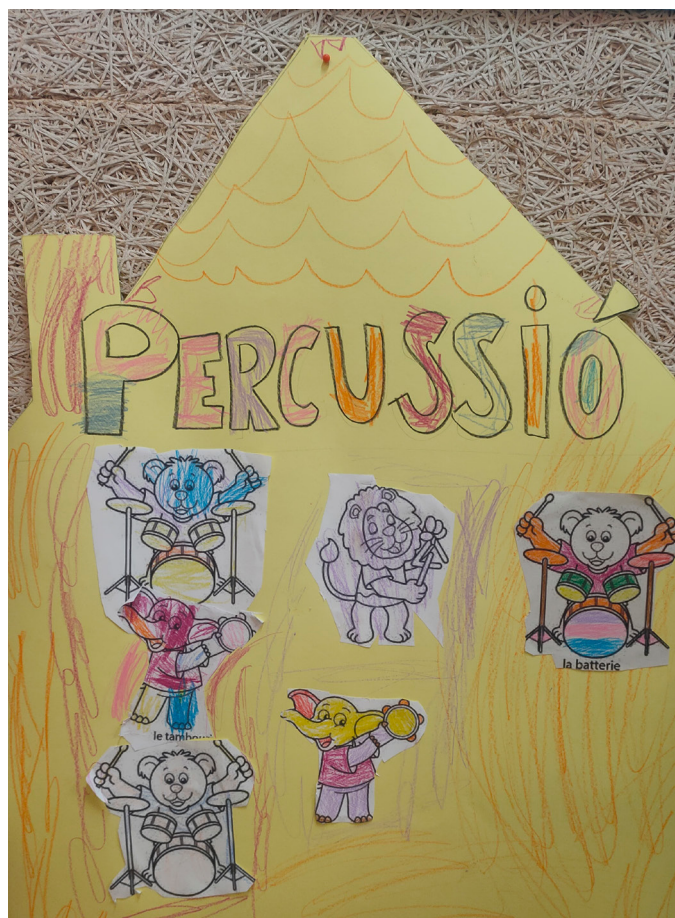
Les classes d'Iniciació Musical es realitzen els dimarts, de 17 a 18 h.

tot aprendre a tocar el piano, d'una forma molt senzilla, però que els pugui acostar a l'instrument i fins i tot incitar-los a voler-lo aprendre a tocar. En resum, els objectius, des del meu punt de vista, serien fomentar la creativitat i aconseguir que comencin a connectar amb el món de la música, crear-los un interès.

Quant a les sensacions que jo tinc com a professora de l'activitat, he de destacar que són molt i molt positives. L'any passat ja vaig estar impartint aquesta activitat a l'Orfeó, i la resposta tant dels infants com de les famílies va ser fantàstica. Vam aprendre molt, ens ho vam passar molt bé i vaig notar una gran diferència des del principi de curs al juny. Vam fer molt bon grup i estaven molt engrescats per venir la següent setmana i aprendre més coses, i això com a docent s'agraeix molt.

Animo a totes les famílies amb infants a venir a provar l'activitat d'iniciació musical, ja que és una molt bona forma de despertar la seva creativitat. Crec que la música és una part molt important en el seu desenvolupament i aprenentatge.

Laura Font
Mestra d'Iniciació Musical

Societat Coral La Badalonense

160 anys fent cultura, fent ciutat, fent país, que converteixen La Badalonense en l'entitat coral en actiu més antiga del país.

E La cultura és un del bens més preuats d'un país. És el símbol de la identitat dels pobles i les nacions i signe evident de desenvolupament i democràcia. Per això cal fomentar-la per allunyar les persones de la ignorància que fa que quedem ancorats al passat. Perquè la cultura d'un poble té un valor absolut.

I això és el que fa la Societat Coral La Badalonense des de l'any 1858. Va néixer com a eina de lluita pels drets dels treballadors, que en definitiva són els drets humans. Va néixer per canviar la violència per música, per teatre, per dansa... Va néixer per donar identitat pròpia a les persones, a la ciutat de Badalona i a Catalunya.

La Societat Coral La Badalonense va començar a formar-se l'any 1852 quan es va donar a conèixer per tota la comarca com el "Coro de Badalona", tot i que no va ser fins 1858 que es va registrar oficialment a la Federació de Cors de Clavé.

També era coneguda com el "Coro del vi", ja que el seu inici va ser en una taberna de Badalona, el cafè de Can Clarós, on els treballadors anaven a passar l'estona després d'una llarga jornada laboral. Aquestes reunions al cafè servien per crear vincles d'amistat i sempre acaben bevent i cantant cançons populars. I això els durà, no només a organitzar el moviment obrer a la ciutat per tal de defensar els seus drets laborals, sinó a fer néixer en tots ells una inquietud per la música i la cultura. D'aquelles trobades sorgiria l'embrió de la futura Societat Coral La Badalonense, l'any 1858.

La vida de La Badalonense no s'ha aturat mai en els seus 164 anys d'història. Fins i tot durant la Guerra Civil Espanyola, aquells que no estaven lluitant al front van defensar els béns de la societat mantenint-la vida fins avui.

Durant els anys de vida de la societat, ha realitzat concerts per diverses ciutats del ter-

ritori espanyol com Madrid, València, Sevilla, Bilbao, Palma de Mallorca, etc.

El 1973, la Coral, que fins llavors havia estat només d'homes, es converteix en coral mixta i el 1979 va ser escollida per la Federació de Cors de Clavé per participar en el II Festival Internacional de Folklore de Loreto (Itàlia) en representació d'Espanya.

La Coral es va desplaçar a l'Argentina el 2004 per oferir diferents concerts a les Cases Catalanes de Buenos Aires i La Plata. En diverses ocasions ha estat convidada per la Federació de Cors de Clavé per participar en concerts a les catedrals d'Elna i Perpinyà.

El 21 d'Abril de 2010, amb motiu del 150 aniversari de la creació de la Societat, va ser distingida per la Generalitat de Catalunya amb la CREU DE SANT JORDI, pel seu constant suport i promoció de la cultura i com a exemple de cohesió social a la ciutat de Badalona. El 29 d'Agost de 2011 la Coral va participar en l'últim adéu de l'Expresident del Parlament de Catalunya, el Molt Honorable Heribert Barrera, interpretant El Cant de la Senyera i Els Segadors.

Amb una orquestra de 30 músics i 80 cantants, va estrenar a la ciutat de Badalona el 12 d'octubre de 2014 la *"Cantata 1714-2014, 300 Anys vençent"* del compositor lleidatà Josep Rosinach i Boronat.

Més recentment, el 24 de juny de 2016, va participar en la 5a Mostra de Cors de Clavé al Palau de la Música Catalana. L'octubre de 2017 participà al XVI Concurso Nacional de Corales Antonio José a la ciutat de Burgos.

Per commemorar el 160è aniversari, La Badalonense va estrenar al Teatre Zorrilla de Badalona, el musical *"El cant dels obrers"*, amb text i lletres del badaloní Albert López Vivancos i música de Juan Carlos Márquez, creat per l'ocasió amb la intenció de donar a conèixer la història de l'entitat i el moviment obrer català.

El repertori de la Coral La Badalonense abasta tot tipus de cant coral a quatre veus. Però la Societat Coral La Badalonense és més que una coral. Entre les seves seccions destaquen el grup de teatre, el grup de teatre musical, la coral *En clau de veu*, el grup d'havaneres *Onades marineres* i, ja en la part esportiva, el *Club Tennis Taula Badalona*. També es realitzen activitats com balls de saló i country.

Albert López Vivancos

Membre de la Junta Directiva de la Societat Coral La Badalonense

Estrena del musical *"El cant dels obrers"* al Teatre Zorrilla de Badalona

Entrevista a Maria Gol i Terradelles

Maria Gol i Terradelles va néixer a la Badalona de l'any 1940, capbussada en l'ombra del franquisme i sota l'austera mirada de la dictadura. Una època dura i complicada per a viure-la, i que la nostra protagonista va saber encaixar com millor va poder.

Amant de les arts, la cultura i l'esport des de que en té consciència, va entrar en contacte amb l'Orfeó Badaloní a principis del 2004, quan l'entitat era presidida per en Jaume Morral i la coral la dirigia l'Esther Martells. En quatre dies ja l'estimava tothom dins l'entitat i es convertí en un pilar fonamental d'aquesta casa, tal és el seu innat encant. Persona activa, afable i sempre escoltada, va ser escollida per ser la vicepresidenta de l'Orfeó, càrrec que ha ocupat fins fa pocs mesos.

Avui parlem amb ella de records, d'il·lusions i d'aquells valors que l'han dut a ser la Maria que tots coneixem i estimem.

Els teus pares van ser persones destacades a la ciutat de Badalona, especialment en l'àmbit esportiu. Com a filla, què és el que més recordes d'ells?

Jo em considero molt afortunada de néixer a la casa on vaig néixer i tenir els pares que vaig tenir. Sempre he cregut que eren excepcionals i l'esport em va venir donat. El pare va excel·lir en molts esports, era molt bon atleta. Va néixer el 1905 i va ser en aquells moments que l'esport era diferent d'ara, era una educació per a les persones donar el màxim, millorar-se amb coneixements i tenir empatia amb la gent, respectar els contraris. Molt diferent del que hi ha ara.

El pare, la mare, la Maria i en Guifré.

El pare era també molt bon jugador de futbol, jugava amb el Badalona, i en els diaris de la ciutat va sortir com a cosa excepcional que havien vist un jugador del Badalona comprant llibres per Sant Jordi.

Vaig tenir una infantesa molt maca, una família preciosa. Els pares eren avançats al seu temps, els agradava llegir, la música, teníem molts llibres, ens animaven a llegir. Quant a la música, la meva mare tenia una veu preciosa. La mare era mezzo i els diumenges, que era el dia de festa, quan ens despertàvem el meu germà Guifré i jo corríem cap al llit dels pares i començàvem a cantar. De petits, la mare ens adormia cantant. Cançó, música, llibres, tota la vida. Ens van ensenyar a escoltar, respectar la gent i l'alegria de viure. Això era casa meva.

Com ha influït la memòria de la teva infantesa, que vas viure amb plenitud tot i les penúries de la postguerra, per formar la teva personalitat?

Quan ets petit no t'adones del que passa, vius el que et toca viure, i quan ets gran et vas adonant de les desgràcies que hi ha en una postguerra. Restriccions de llum, de menjar, racionament, repressió, prohibicions de tot tipus, es va acabar la llibertat.

A casa érem forners i vaig veure de primera mà la precarietat d'aquell temps. Els pares ens van educar en el respecte als altres i nosaltres ens emmirallàvem amb ells i volíem ser com ells.

La teva joventut va estar envoltada d'esport en una època en la qual per a les noies no era el més habitual. Què destacaries?

Jo vaig néixer en una casa que estimava i practicava l'esport, per tant, era normal que tant el meu germà com jo féssim esport. No fèiem només bàsquet. Fèiem gimnàs, atletisme, natació, de tot! I va ser el bàsquet el que vaig practicar més temps.

Cada any el mes de desembre hi ha una cursa a Barcelona i les noies de La Unió hi participaven. Jo no vaig poder perquè el meu pare em va dir que quan tingués 13 anys hi participaria. Justament aquell any es va prohibir l'atletisme femení, i no vaig poder córrer la *Jean Bouin*.

O sigui que no va representar cap problema, a casa vam seguir fent esport tota la vida.

La teva vocació per la cultura et va fer experimentar activitats com la poesia o el teatre i et permet tenir un lligam amb persones molt rellevants de la societat cultural badalonina. Com vas viure aquesta etapa?

Els meus pares em van portar a l'escola Minguella. La senyoreta Minguella havia estat professora de l'Escola Catalana quan el meu pare era professor d'Educació Física d'allà. Quan ella va fer l'escola, hi vaig anar. La música era molt important, igual que el dibuix, a més a més de les assignatures que toquessin. Teníem unes mestres excepcionals de música: la senyoreta Aurora Trigo i la Pilar Llongueres, la filla del mestre Llongueres. Fèiem rítmica, t'ensenyaven a cantar... Quan tenia 11 anys, vaig anar a l'Institut de Badalona, l'institut, l'Albéniz, que era com si fossin classes particulars de tan poques que érem. Hi havia l'Aurèlia Capmany, la Laura Guillemí, la Maria Garriga... i una sèrie de magnífics professors que venien del temps d'abans de la guerra. A més de les assignatures, hi havia cada any teatre i cançons. O sigui que la vida no la vaig haver de buscar, em va venir donada. Allà a l'institut vaig tenir la sort de conèixer en Joan Argenté i en Pep Grasely. També en Màrius Sempere i en Josep Gual, que és un cas a part. Era amic dels meus pares des de ben petit. Quan havia de presentar la seva obra poètica, ell no volia llegir-la en públic i en Joan, que

La Maria Gol jugant a bàsquet amb 19 anys.

l'havia ajudat molt per poder entrar i conèixer aquest món de poetes, li va dir 'no t'amoïnis, Josep, una noia ho llegirà'. Ell va preguntar qui seria la noia i en Joan li va respondre 'la Maria Gol'. En Gual, tot sorprès, va dir 'la petita Maria?', i així va ser. Vam presentar els seus poemes al Museu de Badalona i quan es van fer els Jocs Florals a Badalona, en Josep Gual ho va guanyar tot i també li vaig llegir. No era rapsoda, era lectora.

La Maria i en Josep Monés. *El burgès gentilhome*.

Formar una família sempre canvia els hàbits de joventut, però tenir un bon company per compartir totes aquestes experiències és el més important. Creus que aquests moments en van apartar totalment de les vivències culturals i esportives?

No, tant en Lluís com jo vam continuar amb els nostres hàbits de sempre. Quan ens vam casar, com que ell viatjava molt amb el bàsquet, vam decidir que ens quedàrem a viure a casa amb els pares i va ser un encert. Ens hi vam quedar els que ja hi érem més el marit, i va congeniar de tal manera que ja érem una família grossa i convivíem tots a casa. Sempre hem passat les vacances i les celebracions tots junts. Quan hi ha una família gran, l'alegria d'un es multiplica i si hi ha una pena, es reparteix i es passa millor. Per això dic que he sigut molt afortunada. Durant un bon temps vaig poder seguir si em demanaven per anar a llegir i al bàsquet vaig continuar jugant fins als 32 anys, que és quan va néixer el meu fill petit. Si volia anar al gimnàs, hi anava, si volia anar al club de natació, també. Als estius també jugàvem a tennis, o sigui que vam seguir fent el que vam fer tota la vida. Per tant, no vam perdre res, hi vam guanyar.

Quan i com descobreixes la teva vocació pel cant coral? Què ha aportat aquesta activitat a la teva vida?

Sempre m'ha agradat el cant coral, però un dia, l'any 2004, em trobo a una de les amigues de l'institut, l'Adela Serrano. L'Adela cantava a l'Orfeó i era mestra i té la carrera de piano. Té un any menys que jo, però anava un curs més endavant, o sigui que diu molt a favor d'ella. Parlant em va dir 'tant que cantàvem a l'institut, perquè no vens a l'Orfeo?'. Em va convèncer i vaig venir. Aquell dia l'Adela no hi era, però el president, en Jaume Morral, em va fer anar amb l'Esther Martells, que em va provar la veu. Ella em va dir que sí i aquí m'hi vaig quedar, però vaig estar un temps sense poder venir i quan vaig tornar el director era l'Emili Fortea. Des de llavors, he conegut els diferents directors fins ara, l'Òscar Peñarroya i l'Emmanuel Niubò. Aquesta activitat m'ha aportat amics i felicitat.

Implicada en els moviments socials, quin bagatge t'ha deixat ser vicepresidenta de l'Entitat?

El president Josep Torredadella em va demanar que entrés a la Junta. Em va costar una mica, però

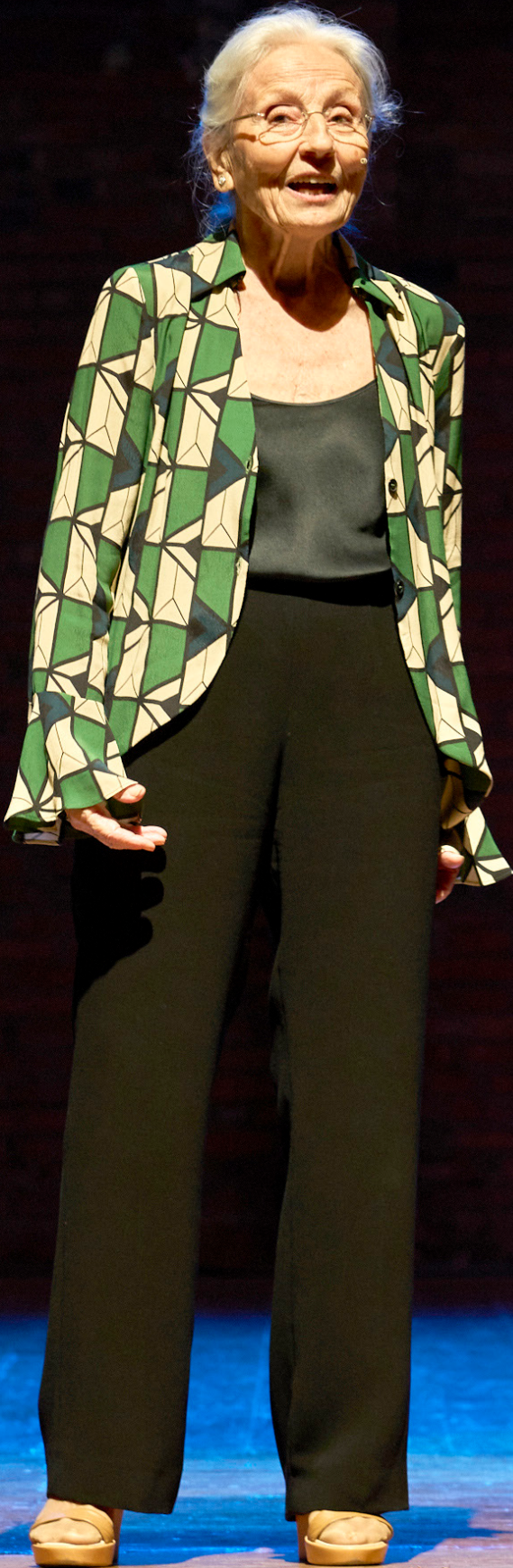
Passejant amb en Lluís.

vaig dir que sí com a vocal. El secretari era en Francesc Rodon, i quan es va jubilar em van dir 'ara la secretaria ets tu', i ho vaig ser durant un temps. En Josep Torredadella va parlar amb en Ricard Abellán, i vam tenir la sort que va tornar a venir. Gràcies a aquests dos presidents, l'Orfeo ha arribat a ser el que és ara. Per tant, els hi hem d'estar molt agraïts. Quan en Ricard va arribar a la presidència em va demanar que continués i em va donar el càrrec de vicepresidenta. Vaig intentar ajudar tant com vaig poder fent tot el que em deien que fes.

Per mi va ser molt gratificant treballar amb els companys de Junta i conèixer altres llocs, altra gent i així continues aprenent.

Quina diferència has notat entre l'Orfeo d'avui amb el de fa uns anys?

Quan vaig entrar a l'Orfeo hi havia la coral, un grup de teatre i l'Esbart, i ara no som només un Orfeo, sinó que som l'Orfeo Badaloní l'Ateneu, que s'ha fet gran però seguint al peu de la lletra els estatuts de l'entitat. No ha perdut mai la idiosincràsia, la manera de ser i la manera de fer. Simplement s'ha fet gran. A més, a més, és tan bonic! Ha aconseguit aquell que havia perdut la seva casa, diguéssim, i ha pogut venir aquí. Per això hi ha aquest Orfeo tan gran i tan preciós en tots els aspectes.

***Cent Anys i un dia*, què t'ha aportat personalment participar en aquesta representació? Quins valors creus que aquesta obra vol donar a conèixer?**

M'ha fet conèixer la història de l'Orfeó, conèixer una sèrie de gent jove i un director, en Marc Sambola, que són una meravella. Som rics amb tots els directors que tenim a l'Orfeó, són excepcionals. Marc Sambola, per poder fer *Cent anys i un dia*, va conèixer tota la història de l'Orfeó que va escriure en Jordi Albaladejo. Va fer un musical que em sap molt de greu que no s'hagués pogut fer aquí a Badalona. Vaig estar molt contenta de fer-lo on ho vaig fer, a l'Aliança del Poblenou, però va ser una pèrdua per Badalona.

En Marc va pensar pel *Cent anys i un dia* en una figura femenina, una nena, la Julieta, que va viure tota la història de l'Orfeó. Va triar les músiques més adients per explicar tota la història de l'Orfeó, el que va passar i el que va ser. La crida a la gent per començar a cantar, el temps de la dictadura, la república temps de la guerra, de la repressió franquista... tot queda claríssim. A mi em va emocionar molt.

Em vaig presentar a un càsting que va ser molt divertit i la gran sorpresa va ser que em van dir 'ho faràs'. I em vaig trobar amb un text meravellós que em va emocionar. El que vaig haver de dir no ho deia l'àvia Julieta, ho deia l'àvia Maria, perquè era clavet del que jo sentia. Cantar aquella miqueta al final em va emocionar molt, potser es va notar.

Ha donat a conèixer la història de l'entitat i, a més, si recordeu l'escenari, no hi havia res, ho dominava tot la nostra senyera. La gent sortia i per mi, en Marc va aconseguir l'excel·lència de la simplicitat. Amb la senzillesa que hi va posar va assolir que allò fos el que va ser. Van cantar 'La Balanguera' i a casa la cantàvem. Té un tros que em recorda als meus pares, que és 'sap que la soca més s'enfila com més endins pot arrelar'. Sense fonaments no pots fer res. I això és amb tot i és el que els pares ens inculcaven.

Quan hagi de plegar, que serà aviat per l'edat que tinc, el que vaig dir al final de *Cent anys i un dia* és el millor acomiadament que puc fer. Ja l'he dit per endavant per quan toqui.

La Maria interpretant la Julieta gran a *Cent anys i un dia*, representat el 29 de maig de 2022 al Teatre l'Aliança del Poblenou.

La Maria fent gimnàs.

Tothom agraeix la teva vitalitat i entusiasme sense que l'edat hagi estat un impediment. Com s'aconsegueix mantenir aquest esperit tan positiu i l'amor amb el que en cada moment obsequies al teus companys?

Potser perquè vaig néixer on vaig néixer, em van donar el que em van donar i aquest bagatge va amb mi. A més, amb la gent que hi ha aquí, qui no se'ls estima? Aquí s'està a casa, això és una gran família.

Com a darrera pregunta, quin consell donaries a les persones que llegeixin aquesta entrevista per tal d'aconseguir més estabilitat emocional i una vida més plena?

Normalment, diuen que els consells són per no seguir-los. Suposo que he tingut una vida molt feliç i aleshores la meua felicitat es pot transmetre en els altres, però el fet de venir aquí a mi em dona vida. No ens guardem cap cosa a dintre. Visquem i siguem feliços.

GRÀCIES

Consell de Redacció

Casa Tolrà, sala de gimnàs de La Unió l'any 1952.

Si t'ho diuen, no t'ho creuràs!

Tot el material per a realitzar les teves
reformes amb un finançament increïble!!!

**A Badagres ho tens fàcil,
a Badagres ho tens tot**

Finançament
de fins a 24
mesos sense
interessos*

*Finançament subjecte a l'aprovació de l'entitat financera corresponent.

Badagres

www.badagres.com

**BADAGRES
COMPROMÈS**

Badagres patrocina
l'equip de futbol adaptat
de l'AEB BADALONES

**TANATORI DE
BADALONA**

**Atenció 24h.
93 497 0 497**

**Oficina del Centre
93 807 36 45**

C/Francesc Layret, 84
Laborables: de 9:30 h a 18:00 h

2 hores
PÀRQUING GRATUIT
per a tràmits en l'oficina del centre

El teu pressupost online a:
www.tanatoribadalona.com

**Confiança, proximitat
i professionalitat,
al vostre servei.**

El futur de les tres xemeneies

i el desitjat parc litoral del Besòs

A Les tres xemeneies que s'aixequen arran de mar just sobre la llinda entre Badalona i Sant Adrià del Besòs formen part del paisatge quotidià per a la majoria dels badalonins i, ni que sigui de lluny, per a la resta d'habitants de la comarca.

Les tres xemeneies i la nau de turbines són les restes d'una construcció tecnològica singular: una central tèrmica construïda per FECSA que va produir electricitat entre 1973 i 2011. La distribució singular dels seus components, amb les xemeneies sobre les calderes, la fan gairebé única. Inicialment, el combustible emprat era el fueloil i entre els tres grups generaven una potència total de 1050 megawatts, l'equivalent a la central nuclear de Vandellòs II. El 1980, dos grups van passar a gas natural, mentre que l'altre quedà com a reserva cremant fueloil.

A la memòria col·lectiva de la ciutat hi queda el record de la mort de Manuel Fernández, obrer de la construcció de la central, que el 1973 va ser abatut per un tret de la policia mentre participava en una manifestació per a reivindicar millores laborals.

La creixent consciència mediambiental va posar en alerta els ciutadans sobre la contaminació que provocava la central. El 2002 es va clausurar, per ordre judicial, el grup 2 per la contaminació que havia provocat. El 2004 van entrar en funcionament els grups generadors de la dreta del Besòs que havien de substituir la central de les tres xemeneies.

El 2007 es va crear la *Plataforma per la conservació de les tres xemeneies de Sant Adrià*, amb els objectius de "la conservació de l'antiga central tèrmica com a patrimoni industrial de Catalunya i signe d'identitat adrianenca i la seva reutilització amb usos eminentment culturals així com la preservació del front litoral que l'envolta", i va obrir el debat sobre el seu futur tot reivindicant la seva declaració com a Bé Cultural d'Interès Local (BCIL).

A l'any següent, el 2012, l'ajuntament de Sant Adrià va concedir a ENDESA la llicència d'obres per a enderrocar la central. Com que l'administració no havia decretat cap protecció, l'empresa propietària va treure tots els elements tecnològics de la central (calderes, turbines, alternadors, condensadors, dipòsits, pantalans...) desvirtuant dramàticament el seu valor patrimonial.

Interior de la nau de turbines just abans del seu desmantellament.

Interior de la nau de turbines just abans del seu desmantellament.

El 2013, la Plataforma commemorà el centenari de la primera central elèctrica del municipi amb l'edició del llibre i l'exposició *Central tèrmica de Sant Adrià. Cent anys il·luminant Catalunya, cent anys de patrimoni industrial*. Tres anys després, l'ajuntament de Sant Adrià de Besòs declarà la central BCIL, de manera que ENDESA no pogué enderrocar ni les xemeneies ni la nau de turbines.

Tant les administracions com els propietaris privats, ja des d'abans del 2004, han mantingut la proposta d'aprofitament immobiliari, tant de les restes de la central com del seu entorn. En aquests moments, el Pla Director Urbanístic de les Tres Xemeneies (PDU3X) està en fase molt avançada i la Generalitat ha presentat una proposta de cara a la seva aprovació provisional als dos ajuntaments. La Plataforma, que darrerament ha unit esforços amb entitats ecologistes, culturals i socials del territori, els ha dirigit una carta oberta en què els pregunta si estan d'acord en totes aquestes qüestions: la construcció d'un barri amb 5.000 nous veïns en zona inundable, l'augment al doble del sostre hotel·ler, la reducció a 60 m² útils dels pisos de protecció oficial, l'increment del valor dels terrenys industrials, l'edificabilitat un 75% superior a l'actual del barri de La Catalana, que la superfície del parc sigui un 14% inferior al total de zona verda de La Catalana o que el PDU no garanteix usos tecnològics o culturals.

Aviat aquest pla es sotmetrà a votació dels ajuntaments i és desitjable que la ciutadania tanqui files per preservar el patrimoni tecnològic i l'espai verd vital que necessita.

Jordi Font-Agustí

Escriptor badaloní

Roger Hoyos

President de la *Plataforma per la conservació de les tres xemeneies de Sant Adrià*

Proposta del PDU3X amb la creació d'un macrobarri i la poc acurada intervenció sobre els elements patrimonials del BCIL.

L'Economia del Bé Comú

Moltes vegades tenim la sensació que el sistema econòmic només vetlla pels interessos dels poderosos. I segurament així és així.

Per sort, podem trobar iniciatives que vetllen per a que les persones i les organitzacions cerquin, amb la seva actuació, el benefici col·lectiu: el bé comú.

(En aquest article, el terme organització fa referència a qualsevol tipus de societat: empresa, cooperativa, administració pública, fundacions...)

Fem història

L'Economia del Bé Comú (EBC) és un model socioeconòmic que té com a finalitat principal assolir una bona vida per a tothom, en un planeta sa. En anglès ho podreu localitzar pel terme *Economy for the Common Good* (ECG).

ECONOMIA DEL BÉ COMÚ

Un model econòmic amb futur

L'EBC, promoguda des de 2010 per l'escriptor austríac Christian Felber, pretén reorientar el model econòmic actual, basat en la maximització del benefici individual, i enfocar-lo al servei de la comunitat.

Una societat que cerca el **Bé Comú** permet a totes les persones:

- Interactuar entre elles amb tolerància i respecte mutu per la diversitat i pels diferents estils de vida.
- Definir els seus valors personals, establir els seus objectius individuals, trobar la seva identitat i desenvolupar tot el seu potencial.
- Desplegar els seus talents i habilitats i, d'aquesta manera, ajudar-los a contribuir al Bé Comú d'una forma significativa i cooperativa.
- Participar activament en la política, prendre decisions democràtiques i ajudar així a configurar el nostre futur.

Les organitzacions de l'Economia del Bé Comú no mesuren el seu èxit amb índex financers, sinó mitjançant unes ràtios que en valoren altres variables.

Adoptant una **Economia per al Bé Comú**, l'acumulació de diners i de capital ja no és el motor del sistema. Les desigualtats en ingressos, riquesa i poder es redueixen al mínim, el consum de recursos naturals roman dins de la capacitat regenerativa dels ecosistemes i dels límits planetaris, i les diferents generacions que treballen a l'organització gaudeixen d'igualtat d'oportunitats.

L'activitat empresarial condueix a solucions innovadores per al bé comú, cooperant de manera intel·ligent amb d'altres organitzacions, i contribueix a generar unes estructures socials i econòmiques més resistents.

La llibertat pren un significat més profund, ja que les persones no només poden modelar la seva pròpia vida, sinó que també poden dissenyar col·lectivament l'ordre econòmic, financer i comercial. El desenvolupament personal i interior rep la mateixa atenció que l'entorn exterior. Les persones s'alliberen de la malsana obligació de consumir, d'acumular capital i de créixer econòmicament sempre.

Els valors del Bé Comú

Les empreses, organitzacions i persones que se situen sota el paraigua de l'EBC estan orientades pels següents valors, que tenen en compte, i amb els quals es comprometen.

Dignitat humana

Tot ésser humà és valuós, únic i digne de protecció, independentment de l'ètnia, el gènere, l'edat, la religió, la llengua, l'origen nacional o social. Els humans i tots els éssers vius tenen dret a existir i tenen dret a ser tractats respectuosament, amb reconeixement i atenció.

Solidaritat i justícia social

Aquests valors cerquen reduir la injustícia, compartir la responsabilitat i aconseguir un equilibri més igualitari a la societat. Es basen en un fonament comú d'empatia, estima, compassió i igualtat d'oportunitats.

Sostenibilitat ambiental

La salut del nostre planeta és crucial per a tots els éssers vius. És fonamental que tots abordem la crisi climàtica. L'Economia del Bé Comú ajuda les persones, empreses, municipis i organitzacions a contribuir al desenvolupament sostenible i satisfer les necessitats del present, sense comprometre la capacitat de les generacions futures de viure una bona vida.

Transparència i participació democràtica

La codeterminació fomenta la participació de totes les parts interessades en la presa de decisions. Així, els empleats, els proveïdors i els socis comercials poden participar en diferents nivells, des del poder de veto fins a la presa de decisions col·lectives i consensuades. La transparència implica la divulgació de tota la informació rellevant a tots els participants en el procés de presa de decisions.

La Matriu del Bé Comú

L'eina que permet valorar l'alineació de les persones i organitzacions amb l'Economia del Bé Comú és la Matriu del Bé Comú que analitza com es tenen en compte els diversos grups d'interès en relació als valors de referència de l'EBC.

Mitjançant una auditoria que analitza l'estat d'assoliment de cadascun dels requadres, s'obté el Balanç del Bé Comú: una puntuació de referència que "situa" l'organització en el camí de la millora.

Disposar del Balanç del Bé Comú permet que els productes i serveis de l'organització mostrin una etiqueta de qualitat EBC amb la puntuació assolida, que permet als clients prendre decisions realment informades sobre els productes i serveis que compren i consumeixen.

D'altra banda, l'establiment d'una puntuació ofereix incentius a les organitzacions per a continuar millorant davant de noves auditories (que cal passar cada dos anys).

El procés d'avaluació és més o menys simplificat en funció de la quantitat de personal que col·labora en l'organització.

En aquest enllaç podeu trobar més informació respecte de la Matriu del Bé Comú, i tot el procés que permet assolir el Balanç del Bé Comú: <https://ebccatalunya.cat/matriu/>

VALOR	DIGNITAT HUMANA	SOLIDARITAT I JUSTICIA	SOSTENIBILITAT MEDIOAMBIENTAL	TRANSPARÈNCIA PARTICIPACIÓ DEMOCRÀTICA
GRUP D'INTERÉS				
A: PROVEÏDORS	A1 Dignitat humana en la cadena del subministrament	A2 Justícia i solidaritat en la cadena de subministraments	A3 Sostenibilitat medioambiental en la cadena de subministrament	A4 Transparència i participació democràtica en la cadena de subministrament
B: PROPIETARIS I PROVEÏDORS FINANCERS	B1 Actitud ètica en la gestió de recursos financers	B2 Actitud solidària en la gestió de recursos financers	B3 Inversions financeres sostenibles i us dels recursos financers	B4 Propietat i participació democràtica
C: PERSONES OCUPADES	C1 Dignitat humana en el lloc de treball	C2 Formalitat dels contractes de treball	C3 Promoció de la responsabilitat medioambiental dels treballadors	C4 Transparència i participació democràtica interna
D: CLIENTS I ALTRES ORGANITZACIONS	D1 Actitud ètica amb els clients	D2 Cooperació i solidaritat amb altres empreses	D3 Impacte ambiental del us i de la gestió de residus dels productes i serveis	D4 Participació dels clients i transparència de producte
E: ENTORN SOCIAL	E1 Propòsit i impacte positiu dels productes i serveis	E2 Contribució a la comunitat	E3 Reducció de l'impacte medioambiental	E4 Transparència i participació democràtica de l'entorn social

Contesta en menys de 5 minuts i coneix la teva aportació al bé comú.

Nota important abans de començar: Per a les respostes tingues en compte que hi hagi fets que les ratifiquin ja que es tracta que avaluïs el que fas i no el que vols fer. Per exemple, si contestessis “sempre” a la pregunta 10 (cooperació amb la meua comunitat) hi hauria d’haver fets concrets que confirmessin aquesta afirmació (participació en associacions o moviments veïnals...) Si no hi ha fets que ho ratifiquin s’ha de contestar “mai” o “no, però m’agradaria”

Clau de respostes: (S) Sempre (A) A vegades (M) Mai (N) No, però m’agradaria

N.	Afirmació a valorar (amb fets contrastables)	S	A	M	N
1	Em preocupa per conèixer com treballen aquells a qui compro productes i serveis; si sé que no tenen conductes ètiques (amb els empleats, amb el medi ambient, etc.) no els compro				
2	Poso els meus diners en bancs amb finalitats principalment socials				
3	Inverteixo els meus guanys/beneficis/estalvis en finalitats socials.				
4	Contribueixo activament a que les condicions (de vida, familiars, de treball) dels que m’envolten siguin dignes, denunciant-les en cas contrari i/o intentant canviar-les si no són acceptables				
5	Les tasques s’han de repartir de manera justa en l’entorn laboral (o d’estudi) i així ho faig (si sóc el responsable) i les exigeixo (si no)				
6	Les tasques de la casa s’han de repartir de forma equitativa entre els membres de la família, en funció de la seva edat i habilitats, no discriminant per raó de gènere				
7	La renda s’ha de repartir de manera equilibrada segons el treball desenvolupat, amb un màxim i un mínim entre el que cobra més i el que cobra menys i sense discriminar per raó de gènere, ètnia o edat.				
8	Prenc les decisions tenint en compte els altres, de manera democràtica o per consens, si és possible				

Mostra del Model del del Balanç-Questionari individual del Bé Comú Express.

Es pot trobar sencer a <https://ebccatalunya.cat/wp-content/uploads/2021/02/BALANc-INDIVIDUAL.pdf>

Els beneficis d’orientar-se al Bé Comú

L’aplicació dels criteris de l’EBC promou en les organitzacions els següents canvis:

- Els productes són més sostenibles i duradors. Guanyen acceptació.
- Queda més valor afegit al territori proper.
- Es creen llocs de treball de qualitat i significatius.
- Les interaccions comercials tornen a ser més humanes.
- Es crea potencial per a una política ambiental i climàtica significativa.

D’altra banda s’identifiquen les següents millores:

Dins de l’organització

- o Gestió de sostenibilitat 360°
- o Millora de les relacions intra personals
- o Motivació al lloc de treball
- o Impuls per innovar

Dins del mercat

- o Atracció
- o Distinció
- o Visibilitat
- o Cooperació
- o Xarxa

Dins de la societat

- o Valors comuns
- o Qualitat de vida
- o Preservació de la natura i el medi ambient
- o Productes i serveis justos i sostenibles

El test personalitzat

Com a persones també podem avaluar si la nostra manera de fer s’ajusta als criteris per a l’EBC. Per això s’ofereix aquest [test personalitzat](#) que ens permet, amb molta facilitat i rapidesa, situar-nos en el procés de creixement.

A mode de conclusió

L’Economia del Bé Comú contribueix a la cultura de la bona vida en una civilització pacífica i sostenible. Es caracteritza per la convivència humana, la confiança i l’estima, una forta cohesió social i el respecte dels drets humans bàsics.

Qui s’hi apunta?

Documentació

<https://catalunya.ecogood.org/> (pàgina web oficial)

<https://youtu.be/HagBRfhLjmA>

(Entrevista de Jaume Barberà al programa Singulars de TV3 -51 minuts-)

<https://youtu.be/iy9dhTS5htk>

(Què es la economía del bien común? -2 minuts-)

Xavier Figuerola Sacasas
(consum@orfeobadaloní.cat)

Jornades de germanor de l'Orfeó Badaloní: les excursions anuals

Quan la calor estiuenca ja havia passat i els primers compassos de la tardor sonaven a l'inici del curs o de la temporada a l'Orfeó Badaloní, entre setembre i octubre, o entre el maig i juny durant els anys de la República (possiblement pel ressò que adquiriren les commemoracions de l'11 de setembre), tenia lloc l'esperadíssima excursió anual dels cantai-

res. En uns temps en què les classes populars no disposaven de gaires mitjans materials i econòmics, sortir d'excursió i compartir un distès àpat comunitari era tot un motiu de joia.

Durant la grisor dictatorial del franquisme fou una manera de mantenir la identificació amb el país. La visita a alguna població catalana com Girona, Sitges, Tarragona, Vic, Olot, Banyoles, Puigcerdà... (o nord-catalanes com la Guingueta d'Ix, Ceret i Prada de Conflent) o a llocs emblemàtics com Montserrat o el Santuari de Núria, es vinculava a una actuació coral, a establir lligams amb la coral amfitriona, i a la celebració d'un dinar de germanor. L'excursió i l'àpat comptava amb el suport dels mecenes de l'entitat: Jaume i Francesc Ribó, i Josep Gironès

Aquesta tradició d'excursions va estar ben vigent fins a mitjans dels anys seixanta, recuperant-se en forma de sortides, intercanvis i participació en concursos musicals, fins i tot internacionals, des de finals dels setanta fins als nostres dies.

A partir dels anys noranta del segle XX, les sortides del grup de jubilats van reprendre l'esperit cultural de conèixer i donar-se a conèixer, i tant l'Esbart Sant Jordi com la massa coral, el grup de teatre, la Colla Sardanista Dolç Record... continuaren amb actuacions viatjant pel país i arreu.

Convé deixar constància també de l'activitat grupal de la Secció Excursionista de l'Orfeó els anys vint i trenta del segle XX, tot participant en l'organització de la sortida anual però també impulsant un bon nombre d'excursions d'esbarjo que contribuïen a la socialització dels associats, a cohesionar l'entitat i a establir un vincle d'estima al territori.

Comentem algunes de les sortides emblemàtiques en el curs de la història col·lectiva de l'Orfeó.

Sortida a Montserrat (1923)

Poques setmanes després del Cop d'Estat del general Primo de Rivera, l'Orfeó Badaloní, tot i l'ambient enrarit pels esdeveniments que es vivien, del 13 al 15 d'octubre de 1923 realitzà una excursió artística i d'esbarjo a Montserrat. Un lloc emblemàtic de caràcter espiritual, també cultural per la coral de l'Escolania, i en l'àmbit simbòlic, catalanista. Amb la Senyera de l'Orfeó al capdavant, representants municipals i de la junta de l'entitat encapçalaren una expedició d'unes cinc-cents badalonines i badalonins, orfeonistes i familiars. De la visita, la casa Cuyàs de Barcelona va fer-ne una

Sortida a Montserrat (1923). Fons: OB

pel·lícula de recordatori. Malauradament, l'entitat va ser clausurada pel seu catalanisme l'any següent per ordre de les autoritats dictatorials.

El anys trenta del segle XX

El 6 de setembre de 1931, l'Orfeó Badaloní realitzà una excursió en autocar a Arenys de Munt. La massa coral, juntament amb l'esbart de dansaires del Foment de la Sardana, hostatjats al local de l'Orfeó i a la vegada orfeonistes, realitzaren una visita artística i recreativa a Arenys de Munt i al veïnat de Subirans. Els anys següents, les sortides van passar a fer-se a la primavera, al maig i juny.

El 22 de maig de 1932, prop de quatre-centes persones entre cantaires i acompanyants, amb representants municipals, es traslladaren a Sitges en un tren especial. Rebut primer al consistori, actuaren després a la sala-teatre El Retiro. A l'Hotel Sitges va servir-se un dinar per a 250 comensals. A la tarda, els expedicionaris badalonins van fer turisme per la Blanca Subur. La següent excursió anual va fer-se a Tarragona el 21 de maig de 1933. La sortida va començar amb una missa sufragada per la Secció Excursionista de l'Orfeó a l'església de Santa Maria i els expedicionaris, entre ells el mestre Pompeu Fabra, viatjaren en tren fins a l'antiga Tarraco. Després de la tradicional rebuda al consistori, la massa coral actuà al Teatre Principal. A continuació hi va haver dos dinars, un a l'Hotel Internacional i un altre al Versailles, i després de passejar a la tarda, tornaren cap a Badalona.

El 27 de maig de 1934, l'Orfeó Badaloní es desplaçà a Girona. Després de la tradicional recepció municipal va tenir lloc un itinerari cultural en grup. Al migdia, la solista de l'Orfeó i locutora de Ràdio Badalona, Anna Barbosa, amb el mestre Costa, es traslladaren a Ràdio Girona per interpretar dues composicions. El dinar de germanor va tenir lloc a l'Hotel Comerç i a la tarda la massa coral va cantar a l'Ateneu Social Democràtic. Hi va haver temps d'un petit acte íntim d'homenatge per part dels cantaires al president honorari i mecenes Jaume Ribó i al seu fill Francesc.

El 26 de maig de 1935 l'excursió anual va ser a Vic. Coneixem que el preu era de quinze pessetes, que incloïen el desplaçament en autocar, el dinar i el concert al local de l'Orfeó Vigatà. També hi havia l'opció de 9 pessetes sense dinar inclòs.

El 7 de juny de 1936 l'excursió dels cantaires va ser a Olot, on s'hi van desplaçar quatre autocars.

En poc més d'un mes, l'aixecament fracassat dels militars insurrectes contra la República comportà l'inici de la revolució a la rereguarda republicana i la Guerra Civil (1936-1939); i posteriorment la repressió per part del nou règim dictatorial del general Franco.

La represa durant el franquisme

L'Orfeó va reprendre la seva trajectòria a partir de 1948 i va ser un any més tard quan es va tornar a organitzar la sortida anual que esdevenia un dia de gaudi de cantaires i familiars i de confraternitat amb altres orfeons de les poblacions que es visitaven. Tanmateix, va haver-hi certes dificultats: la junta directiva va reunir-se l'1 de setembre de 1949 amb un punt que calia tractar immediatament, ja que les gestions del vicepresident Gironès per anar a Tarragona havien estat infructuoses i la notícia que es faria una sortida ja era coneguda. Gironès, després de contactar amb l'Orfeó Vigatà, va proposar Vic. Així, el 25 de setembre l'Orfeó Badaloní va desplaçar-se a Vic, amb la Senyera de l'entitat de nou al capdavant.

El 29 d'octubre de 1950 es va realitzar la sortida-concert anual a Girona, en plenes Festes de Sant Narcís. Es van omplir cinc autocars, que van ser rebuts per l'Orfeó Cants de Pàtria Nova. L'àpat de germanor va fer-se a Banyoles.

Agrupació Excursionista de l'Orfeó Badaloní, anys trenta del segle XX.

Fons: OB

La següent excursió col·lectiva va ser el diumenge 2 de setembre de 1951 a Ripoll i a Sant Joan de les Abadesses. Uns tres-cents expedicionaris van sortir en tres unitats d'un tren especial. L'Orfeó va cantar a la basílica de Santa Maria del monestir de Ripoll en el marc de l'inici dels Cursos d'Extensió Universitària de Barcelona. El dinar posterior va ser repartit en cinc restaurants i a la tarda visitaren Sant Joan de les Abadesses.

L'excursió de 1952 es va fer en autocar a Tarragona el 21 de setembre. El programa-invítació era totalment en llengua catalana, perquè fet i lliurat en mà particularment es considerà que no havia de passar per la censura prèvia. La novetat va ser que, a més del dinar de germanor, també es soparia perquè el concert era previst a dos quarts d'onze de la nit al recinte de la Fira d'Artesania amb motiu de les Festes de Santa Tecla.

L'any 1953, l'excursió anual que tantes bones experiències i cohesió grupal proporcionava va generar molta expectació: el 13 de setembre va visitar-se Puigcerdà, on es faria l'àpat de germanor, i a la tarda es podria travessar el pont fronterer del riu Segre, i visitar Bourg-Madame, la Guingueta d'Ix, d'administració francesa. Sota la responsabilitat directa del president Enric Sabater, la policia espanyola havia autoritzat el desplaçament en una relació amb noms i cognoms de cada un dels 184 expedicionaris, tot per duplicat i en folis de paper de barba.

L'any següent, el 1954, va assolir-se una nova fita: el 19 d'octubre, uns 315 expedicionaris van visitar en una jornada esplèndida el Santuari de la Vall de Núria.

El 18 de setembre de 1955, deu autocars van desplaçar-se a Olot i a Sant Joan de les Abadesses. L'anècdota va ser que en passar per Banyoles, la policia local els aturà, no per cap infracció sinó perquè les autoritats locals sortiren a donar-los la benvinguda i a convidar-los per a l'any següent. Així, el 23 de setembre de 1956, l'Orfeó visità Banyoles on realitzà un concert matinal al teatre Victòria.

El 15 de setembre de 1957, la sortida va ser d'esbarjo sense cap actuació programada, es va visitar S'Agaró i es va fer l'àpat a Caldes de Malavella.

El 22 de setembre de 1958, l'Orfeó visità el monestir de Poblet i la població de Valls, on es realitzà l'àpat de germanor amb presència de l'alcalde de Badalona, Santiago March. Durant les postres es cantaren estrofes de *La sardana*

de les monges i, després dels brindis, *El Cant de la Senyera* (cançó perseguida a nivell oficial).

El 27 de setembre de 1959, l'excursió va encaminar-se cap a l'Escala i Figueres, on es van repetir les tradicionals cantades de sobretaula, tot oferint una dosi de caliu i de reafirmació col·lectiva. De nou, amb caire d'activitat social d'esbargiment, el 25 de setembre de 1960, l'Orfeó visità Arbúcies i Sant Hilari Sacalm; i l'u d'octubre de 1961, Cardona i el Santuari del Miracle.

Amb la presidència de Josep Gual, l'Orfeó Badaloní amb la massa coral i l'Esbart Sant Jordi, i la Cobla La Principal Badalonina realitzaren un Festival Folklòric d'amistat catalana a la població nord-catalana d'administració francesa, Ceret, el 9 de setembre de 1962. L'any següent l'excursió prevista va ser a Andorra amb un caràcter lúdic.

Amb la presidència de Jaume Oriol, el 17 d'octubre de 1965 es realitzà una excursió a Berga i al Santuari de Queralta, i es va recuperar el costum d'acompanyar-la d'una actuació, en aquell cas al teatre del Centre Parroquial. El 1966 es va sortir a Collbató i el 8 d'octubre de 1967 a Montblanc, l'Espluga de Francolí i Poblet. L'any 1973, amb el president Joaquim Grífol, la massa coral i l'esbart actuaren a la Mare de Déu del Far i després visitaren Rupit.

Concursos, intercanvis, desplaçaments artístics i culturals

El 1976, la massa coral viatjà a Tolosa, al País Basc, per participar en un Certamen, cosa que va incorporar un altre motiu de desplaçaments: la participació en concursos de corals (Ejea de los Caballeros, Polheim...).

L'any 1978, amb el president Josep Mª Raventós, la sortida i l'actuació de la massa coral i l'Esbart Sant Jordi va ser a l'Espluga de Francolí el 12 de novembre. La sortida de 1979 va ser una de les més recordades ja que va ser a Prada de Conflent i al monestir de Sant Miquel de Cuixà, els dies 29 i 30 de setembre. Prada, a la Catalunya Nord, era coneguda pels concerts anuals que Pau Casals hi celebrava, i per ser la localitat d'exili i defunció del mestre Pompeu Fabra. Actuaren la massa coral i l'Esbart Sant Jordi, i hi assistí l'exiliat i exalcalde cenetista de Badalona, Joan Manent. El 1979 es va fer una sortida a Santa Maria de l'Estany. I l'any 1980 va registrar-se un altre format de jornades de cohesió interna: el 9 i 10 de febrer, la massa coral realitzà una estada de treball i convivència a Sant Cugat, al pavelló del convent Lestonnac.

El 17 i 18 d'octubre de 1981, l'Orfeó va desplaçar-se a Cuenca, amb gran èxit de l'actuació amb la direcció

L'Orfeó Badaloní va desplaçar-se per primera vegada a Rockenberg (Alemanya) del 27 al 29 de maig de 1983, per participar al Certamen Internacional de Polheim. Es tractava d'un primer intercanvi després que l'Orfeó Badaloní havia conegut el Cor Immergrün la tardor anterior (el cor alemany tornà la visita a Badalona l'any 1985). L'excursió anual d'aquell any va ser a Morella el mes de setembre. L'any 1986 es va fer una excursió a Montserrat, en commemoració del 65è aniversari de l'entitat. El 1987 l'Orfeó realitzà de nou l'intercanvi a Alemanya.

L'any 1990 s'organitzà un altre dels desplaçaments més recordats de la massa coral i l'esbart, va ser del 28 d'abril a l'1 de maig a Aizkoitia, Donosti i Azpeitia, fent el retorn de la visita que la Coral Iraurgi Abesbatza d'Azkoitia va fer a Badalona l'any anterior (del 25 al 27 de juny de 2004 es realitzà una altra expedició artística i de germanor al País Basc).

I com podeu suposar, després de llegir aquest tastet de les sortides anuals encara hi ha més històries i anècdotes, sobretot personals i familiars, que tenim pensat recuperar!

Massa Coral a Pohlheim (1983). Fons: OB

Jordi Albaladejo Blanco

La finestra d'en Caram

Avui entrevistem a...

Pol García Pascual

El Pol té 14 anys i actualment balla a la secció Juvenils de l'Esbart Sant Jordi.

A més, té altres aficions que descobrireu a continuació!

Com vas conèixer l'Orfeó?

Per la meua mare i la meua germana que també hi anaven.

Què és el que més t'agrada d'aquesta activitat? I el que menys?

El que més m'agrada són els meus companys. No hi ha res que no m'agradi, m'agrada tot.

T'agradaria provar alguna activitat diferent a la que ja fas a l'Orfeó?

Com que ja vaig al Conservatori, ja he fet cant coral i no tinc temps de fer-ne més. Les altres activitats de moment no em criden l'atenció.

Què vols ser en un futur?

No ho sé.

Tens mascota? Si no la tens, quina t'agradaria tenir?

No en tinc. De petit m'hauria agradat tenir un gos, però ara crec que és millor no tenir mascota perquè requereix de molta dedicació, temps i espai.

Un color.

Vermell.

A on t'agradaria viatjar?

A EEUU – Nova York.

L'últim llibre que has llegit.

El setè viatge al regne de la fantasia.

Cançó que ens recomanaries escoltar.

Volcans, de Buhos.

Frase que et defineixi.

M'agraden les arts en general, com la música, la pintura i el ball: també els ordinadors i els jocs informàtics.

Si poguessis fer realitat un somni, quin seria?

Treballar de gran de trombonista.

La Plaça de la Constitució

La plaça de la Constitució ha estat durant segles el centre neuràlgic de la ciutat i avui esdevé una bella estampa del nostre Dalt de la Vila. Ubicada al bell mig del

nucli medieval de Badalona, fou el centre de la vila fins a la construcció, al segle XIX, d'un nou ajuntament a l'actual plaça de la Vila. El nom de Constitució sembla que el prengué a partir del 1821, quan se li atorgà en record de la Constitució de Cadis del 1812; tot i així, la làpida que duia el nom fou arrencada pels francesos l'any 1823 i la plaça no va tornar a recuperar aquest nom fins al cap d'uns anys. No obstant, al llarg de la història ha rebut d'altres noms com són plaça de Badalona, plaça Major, plaça de la Vila, plaça Reial i plaça constitucional.

En iniciar-se l'època moderna, el poble de Badalona era format per un nucli urbà a l'entorn de l'església parroquial de Santa Maria i una colla de masies disperses pel territori. L'església i la plaça eren els nuclis a l'entorn dels quals s'havien anat construint els habitatges i on es concentrava l'espai de relació de la comunitat. Pel que fa a les construccions de la zona de l'actual plaça de la Constitució, la documentació conservada procedent d'arxius familiars diversos ens permet saber de l'existència d'edificacions de residència amb obertura a la plaça, al costat o al darrere de les quals hi havia les dependències auxiliars, tals com horts, cellers o eres. Alguns exemples ho testimonien millor: "Precari de totes aquelles cases ab hort o eixida a elles contigua situades en la sagrera y plassa de Badalona, vulgarment dites las cases den Planas de la plassa..." (1470).

A tocar amb la plaça, i avui dins del carrer de Sant Antoni, existia el 1547 l'hostal de la vila, del qual era propietari Antoni Jofre, hostaler de la parròquia de Badalona, a qui en l'esmentada data va concedir-li llicència d'obres el senyor de la casa de Gualbes i Santcliment per a construir un forn per a coure carn a casa seva. També l'any 1574 Jeroni de Pinós concedí llicència i facultat a Pere Marimon i als seus poder construir un forn per a coure pa a la casa que habitava a la plaça de Badalona.

Ja entrats al segle XVIII, trobem documentada, per exemple, l'escriptura del 16 de juny de 1743 de Josep Teixidor, cirurgià de Badalona, per edificar una casa a l'esmentada plaça en una feixa de terra que arribava fins al carrer de Dalt. Un altre document familiar ens aporta que: "Establiment firmat per

La plaça de la Constitució encara empedrada i amb cotxes.

Jaume Sacasas/Museu de Badalona. Al. Fons Jaume Sacasas.

Francisco Vehils, pagès de Badalona, a favor de Joseph Blanch y Barriga, també pagès de la mateixa, de un tros o porció de terra al efecte de construir casa, situat en la plassa de la referida vila de Badalona ..." (1750).

Segons documents de l'època, sabem que el 17 de novembre de 1788, Anastasi Vergés comprà a un comerciant de València la casa que durant molts anys va constituir la casa pairal de la família a la plaça de la Constitució, que afrontava a sol ixent amb la casa d'en Sebastià Solà, corder de Badalona, i a ponent pel carrer de Vilamajor. Tanmateix, copiem del conegut Calaix de Sastre, de Rafael d'Amat i Cortada, una impressió de com veié la Badalona en l'últim quart del segle XVIII: "A Badalona queden tres places, la primera al pla de la parròquia, després de baixar alguns graons i just davant la torre dels Pinós; la segona, darrera de la parròquia, al costat de la rectoria, on habiten la pobra gent i gent de mar, i la tercera és a dos carrers de la parròquia". També ens relata en el seu dietari les celebracions i ballades que s'organitzaven a la plaça, en les festivitats del Roser, Sant Anastasi, Sant Isidre, Sant Pere i per la Festa Major.

Per aquells temps les cases núm. 5 i 6 formaven una sol habitatge, el que havia estat la casa consistorial. En traslladar-se a un altre edifici més ampli, s'hi va

instal·lar un cafè anomenat Can Roman, i d'allí en sortien els estaferms pel Dijous Sant. Més tard ho va comprar la senyora Joaquina Vergés que hi va construir dues cases, en una de les quals hi va viure. A la plaça hi ha la casa Planas o Can Planas, també popularment coneguda com a Can Planetes, protegida com a bé cultural d'interès local, hi ha un habitatge d'obra popular del segle XVIII i reformat al segle XX per l'arquitecte Joan Amigó i Barriga. És una casa de planta baixa, pis i golfes, amb una tribuna modernista molt característica, amb petites mostres de vitralls emplomat de diversos colors.

Un altre dels elements singulars de la plaça és la font central, constituïda per una columna d'obra rematada amb ciment i pintada de color blanc, que descansa en un pedestal rodó de pedra i dues piques de forma semicircular a banda i banda amb les seves corresponents aixetes. La decoració està feta combinant rajoles de color blanc i blau marí en forma de tauler d'escacs; d'aquesta manera s'han guarnit les piques, els frontals laterals i la capçalera. Al capdamunt, un test de ferro colat amb una atzavara corona la font.

Ezequiel Barrios

El racó del llibre

Quan el present ens desorienta...

Estem immersos en temps molt difícils i complexos. Volem creure que les solucions són fàcils i simples, i si mirem una mica enrere, veurem que mai ha estat fàcil. Malauradament, moltes vegades sembla que no aprenem de les coses passades i viscudes i les tornem a repetir...

Aquesta reflexió la faig arran d'algunes de les darreres lectures que he fet i que us proposo en aquest article per si les voleu llegir.

Fa poc temps l'editorial anomenada **"L'Altra Editorial"** ha decidit reeditar un llibre de fa gairebé vint anys: ***El silenci dels arbres***, de l'escriptor **Eduard Márquez**. Tinc molt bon record d'aquest llibre, ens parla del setge de Sarajevo i de la seva gent, que enmig de la barbàrie, miren de sobreviure

i entendre què és la vida. Penso que és un gran encert reeditar aquest llibre.

Les reflexions que ens feia Eduard Márquez en aquell moment són igual de vigents i necessàries avui. No és només la història que ens explica, és com l'explica. Eduard Márquez ens narra una història amb paraules precises, amb frases cisellades fins a trobar-los la forma acurada i concreta.

El silenci dels arbres ens narra el retorn d'un violinista a la ciutat assetjada de Sarajevo per fer un concert i a on coneix un guia del museu de la música de la ciutat que fa visites en el museu buit. Els protagonistes de la novel·la ens mostraran moltes emocions i una gran capacitat de supervivència i de lluita.

El llibre comença amb una cita inicial d'Elisabeth Bishop: L'art de perdre no és difícil de dominar.

El silenci dels arbres és una joia literària que no hauríeu de deixar passar.

I, com sempre, un llibre et porta a un altre, i una reflexió acompanya a una altra, i és que al llarg d'una vida, malauradament tots podem arribar a fugir d'una barbàrie i tornar-ne a trobar una altra i aquest és el cas de la família Mann i l'escriptor Thomas Mann. Que va patir i posicionar-se -en el costat fosc de la història a la Primera Guerra Mundial- anys després per fugir de l'horror del nazisme l'any 1933.

I per explicar-vos aquesta història, tenim un molt bon llibre que, si el comenceu, no trobareu moment de parar de llegir amb fruïció, interès i tafaeria, El llibre és **El mag**, escrit per **Colm Toibín** i publicat per l'**editorial Amsterdam**.

No és una biografia, és una novel·la que ens parla de la vida de Thomas Mann i de la seva família: els seus fills, la seva dona, els seus somnis més íntims, el seu treball metòdic, la seva escriptura. És una novel·la, una bona novel·la, contada des de zero. No cal que el lector conegui prèviament l'autor, no cal que hagi llegit cap llibre d'ell, la narració et porta, et crida, t'explica i et crea interès per saber-ho tot d'aquest gran escriptor, amb el rerefons -com un escenari- de la història del segle XX.

Quan acabes el llibre vols llegir Els Buddenbrook o La mort a Venècia o La muntanya màgica. No us hi resistiu, feu-ho!

En aquest país i en aquests temps no tot és dolent; també hi ha coses ben fetes. Hi ha gent valenta, i em refereixo al món editorial. Tenim un bon nombre d'editorials i editores i editors que estan treballant intensament per aplegar i reunir uns catàlegs de llibres molt interessants.

Al principi d'aquest article parlàvem de L'Altra Editorial, que ha reeditat un magnífic llibre que estava descatalogat. També trobem noves editorials que ens porten al català autores i autors no massa coneguts a casa nostra, és el cas de l'editorial **La Segona Perifèria**, que publica per primera vegada en català el llibre: **Abigail** de l'autora hongaresa **Magda Szabo**.

És una novetat al nostre país, però no és un llibre nou, el va escriure la seva autora l'any 1970. Abigail és un llibre molt estimat per les lectores i els lectors hongaresos, es diu que és un dels 10 llibres més valorats pels hongaresos.

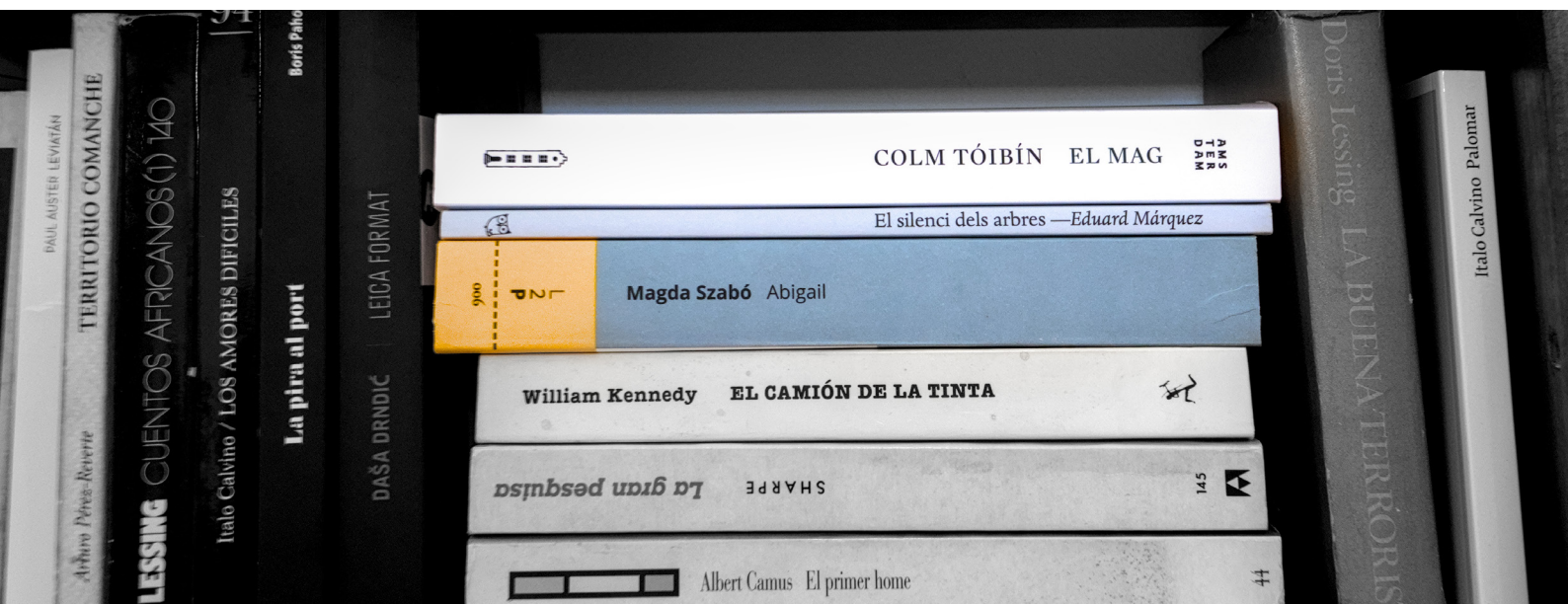
Abigail, seguint amb l'itinerari que ens hem proposat per aquest article, és una història que passa al bell mig de la Segona Guerra Mundial. En aquest llibre coneixerem les peculiaritats d'Hongria en aquells temps i els avatars en què la població es va trobar immersa, ens relata com l'adolescent protagonista viu el pas de la innocència a la maduresa, parla del confús món de les aparences dels adults, de l'amistat, de les complexes maneres d'entendre l'amor, del coratge...

Enmig d'una història força desconeguda per a nosaltres, l'editor ens ofereix al final de la novel·la un petit annex a on ens il·lustra sobre el conflicte a Hongria l'any 1943. I una altra bona notícia, l'editor ens informa que ben aviat ens tornarà a premiar amb una nova edició i traducció d'un llibre de la Magda Szabó, el llibre titulat La porta.

Mentre anem llegint, esperem trobar una mica més d'orientació per travessar aquests complexos i convulsos temps nostres.

Que tingueu bones lectures!

Gerard Remendo
Llibreter Saltamartí Llibres

Breus

El que més us agrada del Magazín

Tenim la intenció de que aquest **MAGAZÍN** s'adapti als gustos de totes les persones que el llegeixen. Per aquest motiu, l'Equip de Redacció ha creat un breu qüestionari que serà de molta ajuda a l'hora de preparar i confeccionar els futurs números de la revista. Si ens dieu què us agrada i què no, podem fer entre totes i tots un producte encara més atractiu i interessant per a tothom! Podreu contestar les preguntes en menys d'un minut a través d'aquest **codi QR** o a través d'aquest **enllaç**: <https://forms.gle/1KW7LuvFn9h8PwQ9A>

Juga al

10041

amb **OB** L'ATENEU Orfeó Badaloní

i guanya 1.000.000€

SORTEIG 20 DE DESEMBRE

La Dooble

Loteries de Catalunya

La Dooble

Com ja s'ha anunciat pels diversos canals de comunicació de l'entitat, enguany l'Orfeó Badaloní l'Ateneu s'ha adherit a **La Dooble**, la nova loteria adreçada a les entitats de Catalunya (a la web hi trobareu [+ info](#)).

Recordeu que podeu adquirir números a Secretaria de l'Orfeó, també a qualsevol dels més de 2.000 punts de venda de Loteries de Catalunya o a la seva web/ app especificant el número de l'OB: el **10041**. Molta sort!

Desitgeu-nos sort pels Premis Ateneus!

Com cada any, Federació d'Ateneus de Catalunya obre la convocatòria dels **Premis Ateneus**, que enguany celebra la seva 33ª edició. Els premis reconeixen la creativitat, l'originalitat, la qualitat i l'esforç que fan les diferents associacions culturals, les persones i les empreses del país per promoure la cultura i l'associacionisme cultural. La nostra entitat ha presentat candidatura a les categories de **Comunicació Associativa**, **Treball en xarxa** i **Creativitat Artística**.

PROPERES ACTES 2022

05.10.2022

ESPORT EN FEMENÍ

18 h a la seu d'Òmnium BDN (C/ Mercè, 32)

Xerrada a càrrec de Carme MARTÍNEZ. Una mirada de dona vers les esportistes d'avui i d'ahir. Organitza Anastàsies Badalona.

08 i 09. 10.2022

CICLE TEAPROP

APROPA'T TANT COM VULGUIS

18.30 h a l'Espai Tolrà

Jornades de microteatre KM 0 amb actors vinculats a l'OB. Les obres representades seran *OFF-LINE*, *JO NO RONCO*, *RESPIRO FORT* i *LA CAPTIVITAT DELS CAMALEONS*.

15.10.2022

HOMENATGE A

JOAN SOLER I AMIGÓ

19 h al Teatre Zorrilla

Acte conjunt amb entitats badalonines per fer homenatge a Joan Soler i Amigó. L'OB hi participarà en un cant conjunt amb diferents corals de Badalona. Els seus textos, la música i la dansa seran els protagonistes.

16.10.2022

PROJECTE XARXA CORAL

AL PALAU DE LA MÚSICA

17 h al Palau de la Música Catalana

L'Orfeó Català du a terme un projecte encaminat a crear vincles amb altres cors de Catalunya. Per aquest motiu, convida a dos cors a actuar i, en aquest cas, els cors convidats són el Cor de Girona i l'OB l'Ateneu.

19.10.2022

MANTELL BLAU

18 h a la seu d'Òmnium BDN (C/ Mercè, 32)

Presentació del Poemari de Montse CERCÓS. Hi haurà interpretació musical per part de Marta FORMENT i lectures poètiques.

22.10.2022

CONCERT ORFEÓ CATALÀ

A BADALONA

20.30 h a l'Església de Sant Josep

L'Orfeó Català visita la nostra ciutat després de la seva última estada l'any 1990. El programa inclou obres de A. Bruckner, J. Brahms, J. Ollé, P. Casals, M. Oltra i A. Guinovart i la participació de les nostres corals.

02.11.2022

MISSA DE DIFUNTS

20 h a l'Església de Sant Josep

Organitzada per Tanatori de Badalona en memòria d'aquelles persones que ens han deixat en el decurs de l'any. La Capella de Música de Badalona serà la encarregada d'amenitzar musicalment la cerimònia.

03.11.2022

AUDICIÓ D'ÒPERA:

GIACOMO PUCCINI

20 h a la Sala d'Actes del Conservatori BDN

Conferència de Ferran Compte amb intervencions de solistes i músics del Conservatori. Acte organitzat conjuntament amb El Conservatori i El Círcol.

12.11.2022

ESTRENA: NUNCA DIGAS

DE ESTE CULO NO COMERÉ

20 h al Teatre Margarida Xirgu

La Companyia Teatral Les Badiu, que té un acord de col·laboració gràcies al programa de residències de l'entitat, estrena l'obra que ha estat assajant a les nostres instal·lacions. No t'ho perdís!

24.11.2022

75È ANIVERSARI PFB

Per la tarda al Teatre Zorrilla

PFB Serveis Funeraris celebra els 75 anys d'una empresa funerària que ha fet història a la ciutat. A l'acte comptarem amb la participació dels nostres companys A Grup Vocal i l'Escola de Dansa Moviment2.

27.11.2022

CONCERT DE SANTA CECÍLIA

Per la tarda. Ubicació pendent de confirmar

Concert dedicat a Santa Cecília, patrona de la Música. Amb la participació del Cor Vora Mar.

01.12.2022

CICLE BADALONA

VIU L'ÒPERA

Per la tarda al Teatre d'El Círcol

Els badalonins i badalonines podrem seguir gaudint de grans òperes projectades a gran pantalla al Teatre d'El Círcol.

17 i 18 12.2022

CONCERT PER LA MARATÓ

Església de Santa Maria i Barcelona

Concerts de Nadal conjuntament per part del Cor de Projectes i Cor Educant, amb Nadales Irlandeses acompanyades d'una petita formació instrumental.

23.12.2022

CONCERT COR VORA MAR

Hora i ubicació pendents de confirmar

Concert de Nadal organitzat pel Cor Vora Mar. L'any passat van interpretar cançons del *Llibre Vermell de Montserrat*, entre d'altres tradicionals catalanes. Amb què ens sorprendran aquest any?

Apropiem BDN

BDN
Badalona
Comunicació

Som la televisió i la ràdio
que et parlen del que passa
a la nostra ciutat.

BDN Televisió de Badalona
BDN Ràdio Ciutat de Badalona

la impremta de Badalona

arts gràfiques

★ **VENUS** ★

des de 1968